

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5014/2533

การไฟฟ้านครหลวงโจทก์ นายอนันต์ เจือแสง กับพวกจำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 445, ป.พ.พ. มาตรา 448

ย่อ / หลักกฎหมาย

ประเด็นข้อพิพาทซึ่งศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ยังไม่ได้วินิจฉัยเมื่อเห็นสมควรศาลฎีกาวินิจฉัย ปัญหาเหล่านั้นไป ได้โดยไม่ต้องย้อนไปให้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยใหม่ ข. เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ขั้บรณต์บรรทุกที่เอาประกันภัยไว้กับจำเลยที่ 3 ในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 1 และที่ 2 โดยประมาณเงินเดือนไปชนรณต์ที่ ส. ขั้บ ทำให้ ส. ได้รับบาดเจ็บต้องพักรักษาตัวไม่สามารถไป ประกอบหน้าที่การงานให้โจทก์ได้ตามปกติ การกระทำละเมิดของ ข. ดังกล่าวเป็นเหตุให้โจทก์ต้องขาดประโยชน์จากแรงงานของ ส. ทั้ง ๆ ที่โจทก์มีหน้าที่ต้องจ่ายเงินเดือนให้แก่ ส. ในระหว่างนั้น โจทก์ย่อมได้รับความเสียหาย ขอบที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยทั้งสามตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 445 ประกอบด้วยมาตรา 425 และ มาตรา 887 แม้จำเลยที่ 3 จะจ่ายค่าขาดประโยชน์แรงงานให้ ส. ไปแล้วและระหว่างที่ ส. พักรักษาตัวเนื่องจาก อุกรณ ส. มีสิทธิลาป่วยได้ก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ตัดสิทธิโจทก์ซึ่งเป็นนายจ้าง ส. ที่จะฟ้องเรียกค่าขาด ประโยชน์จากแรงงานจากจำเลยอีก โจทก์เป็นผู้ที่ได้รับความเสียหายเนื่องจากรณต์บรรทุกที่ จำเลยที่ 3 รับประกันภัยค่าจุนไว้ จึงขอบที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยที่ 3 โดยตรง เกิดเหตุละเมิดเมื่อเวลา 20 นาฬิกาเศษของวันศุกร์ ที่ 22กรกฎาคม 2526 ซึ่งเป็นช่วงนอกเวลา ราชการ ที่จังหวัดนครสวรรค์ส. ได้รับบาดเจ็บมากคงไม่สามารถไปรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ ผู้บังคับบัญชาทราบได้ในวันนั้นจึงเชื่อว่าโจทก์ซึ่งมีสำนักงานอยู่ที่กรุงเทพมหานครคงไม่รู้ถึงการ ละเมิด และรู้ตัวจำเลยที่ 2ผู้จะพึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในวันนั้น อย่างเร็วที่สุดโจทก์จะรู้ใน วันเปิดทำการคือวันจันทร์ที่ 25 กรกฎาคม 2526 โจทก์นำคดีมาฟ้องวันที่ 23 กรกฎาคม 2527 คดี โจทก์จึงไม่ขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 448 โจทก์มิใช่ผู้ต้อง เสียหายโดยตรง แต่เป็นเพียงนายจ้างที่ต้องขาดแรงงานไปเท่านั้น จึงยังถือไม่ได้ว่าจำเลยผิดนัด นับแต่เวลาที่ทำละเมิดและทางนำสืบของโจทก์ก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยผิดนัดตั้งแต่เมื่อใด โจทก์จึงไม่ มีสิทธิคิดดอกเบี้ยก่อนฟ้องคดี.

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมกันในรณต์บรรทุกเลขทะเบียน ๘๐-๕๐๒๓ เพชรบูรณ์ และเป็นนายจ้างของนายชลอหรือแจ้ว อบสินธุ์จำเลยที่ ๓เป็น ผู้รับประกันภัยค่าจุน นายชลอได้ขั้บรณต์คั้บดังกล่าวในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ด้วยความประมาทเลินเล่อโดยขั้บรณต์ด้วยความเร็วสูงแล้วเลี้ยวขาดัดหน้ารณต์เก้งเลขทะเบียน ๒ ก-๐๑๓๖ กรุงเทพมหานคร ซึ่งนายสมัย รักจำรูญ เป็นผู้ขับเป็นเหตุให้รณต์ทั้งสองคันชนกัน และนายสมัยได้รับอันตรายสาหัสต้องพักรักษาตัวเป็นเวลา ๑ เดือน ๒ วัน โจทก์ได้จ่ายเงินเดือนให้ นายสมัยในระหว่างเวลาดังกล่าวรวมเป็นเงิน ๘,๐๕๕ บาท โดยไม่ได้รับประโยชน์ตอบแทนจาก แรงงานของนายสมัยตามปกติ ขอให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงินให้แก่โจทก์จำนวน ๘,๐๕๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันทำละเมิด จำเลยที่ ๑ ขาดนัดยื่นคำให้การและ

ขานัดพิจารณา จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ให้การว่า นายสมัย รักจำรูญ ไม่ใช่ลูกจ้างโจทก์ นายชลอ อบสินธุ์ ไม่ใช่ลูกจ้างที่ปฏิบัติหน้าที่ในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๒ นายสมัยมีส่วนประมาทอยู่ด้วย จำเลยที่ ๓ ได้خذใช้ค่าสินไหมทดแทนรวมถึงค่าขาดประโยชน์อื่น ๆ ให้แก่นายสมัยไปแล้ว ทั้งตามปกติ นายสมัยมีสิทธิลาป่วยโดยโจทก์ต้องจ่ายเงินเดือนให้ กรมธรรม์ประกันภัยของจำเลยที่ ๓ ค้ำครองเฉพาะตัวผู้เสียหายโดยตรงเท่านั้น ไม่มีผลรวมไปถึงนายจ้างของผู้เสียหายในการเรียกค่าเสียหายจากการขาดแรงงาน ค่าขาดแรงงานที่เรียกมาสูงเกินไป ฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒ ขาดอายุความ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาตามฎีกาของโจทก์มีว่า ในกรณีที่นายชลอ หรือแจ้ว อบสินธุ์ ลูกจ้างของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ขั้บรณต์บรรทุกที่จำเลยที่ ๓ รับประกันภัยในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ โดยประมาทเลินเล่อจนรณต์ที่นายสมัยขับเป็นเหตุให้นายสมัยได้รับบาดเจ็บต้องพักรักษาตัว ไม่สามารถประกอบหน้าที่การงานให้โจทก์ได้ตามปกติ และโจทก์ต้องจ่ายเงินเดือนให้แก่ นายสมัยตามสัญญาจ้างในระหว่างที่นายสมัยพักรักษาตัวโดยโจทก์ไม่ได้รับการปฏิบัติงาน ตอบแทนจากนายสมัยในระหว่างนั้นในกรณีเช่นนี้ จำเลยทั้งสามจะต้องร่วมกันรับผิดชอบใช้ ค่าสินไหมทดแทนสำหรับเงินเดือนที่โจทก์จ่ายให้นายสมัยให้แก่โจทก์หรือไม่ เห็นว่า นายสมัยเป็น พนักงานของโจทก์ที่จะต้องประกอบการงานให้แก่โจทก์เป็นประจำ ถ้าข้อเท็จจริงฟังได้ว่านายชลอ เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ขั้บรณต์บรรทุกที่เอาประกันภัยไว้กับจำเลยที่ ๓ ในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ โดยประมาทเลินเล่อไปจนรณต์ที่นายสมัยชน ทำให้นายสมัย ได้รับบาดเจ็บต้องพักรักษาตัวไม่สามารถไปประกอบหน้าที่การงานให้โจทก์ได้ตามปกติการกระทำ ละเมิดของนายชลอตั้งกล่าวเป็นเหตุให้โจทก์ขาดประโยชน์จากแรงงานของนายสมัย ทั้ง ๆ ที่โจทก์ มีหน้าที่ต้องจ่ายเงินเดือนให้แก่ นายสมัยในระหว่างนั้น โจทก์ย่อมได้รับความเสียหาย ชอบที่จะ ได้รับค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้จากจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๕ ประกอบด้วยมาตรา ๔๒๕และมาตรา ๘๘๗ สำหรับประเด็นข้อพิพาทตามคำฟ้องของโจทก์ และคำให้การของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ซึ่งศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ยังไม่ได้วินิจฉัยมีดังนี้ ๑. นายชลอ หรือแจ้ว อบสินธุ์ เป็นลูกจ้างที่ปฏิบัติหน้าที่ในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๒ หรือไม่ ๒. นายชลอขั้บรณต์บรรทุกโดยประมาทเลินเล่อหรือไม่เพียงใด ๓. การที่จำเลยที่ ๓ จ่ายค่าขาด ประโยชน์แรงงานให้แก่ นายสมัยไปแล้ว กับระหว่างที่นายสมัยพักรักษาตัวเนื่องจากถูกรถชนนาย สมัยมีสิทธิลาป่วยได้โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องเรียกค่าขาด ประโยชน์จากแรงงานจากจำเลยที่ ๒และที่ ๓ อีกได้ หรือไม่ ๔. ค่าขาดประโยชน์จากแรงงานที่โจทก์จ่ายให้แก่ นายสมัยเป็นจำนวนเท่าใด ๕. กรมธรรม์ประกันภัยของจำเลยที่ ๓ ที่คุ้มครองความเสียหายของบุคคลภายนอก หมายถึงเฉพาะตัว ผู้เสียหายหรือคุ้มครองเลยไปถึงนายจ้างของผู้เสียหายด้วย และ ๖. คดีสำหรับจำเลยที่ ๒ ขาด อายุความหรือไม่ ซึ่งศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาเหล่านี้ไปทีเดียวโดยไม่ต้องย้อนไปให้ ศาลชั้นต้นวินิจฉัยใหม่ในประเด็นข้อ ๑ ...ข้อเท็จจริงน่าเชื่อว่านายชลอหรือแจ้ว อบสินธุ์เป็นลูกจ้าง ที่ปฏิบัติหน้าที่ในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๒ ประเด็นข้อ ๒ ...การกระทำของนายชลอเป็นการ ประมาทเลินเล่อแต่ผู้เดียวประเด็นข้อ ๓ ศาลฎีกาเห็นว่า แม้จะได้ความว่าจำเลยที่ ๓ จ่ายค่าขาด ประโยชน์แรงงานให้แก่ นายสมัยไปแล้ว และระหว่างที่นายสมัยพักรักษาตัวเนื่องจากถูกรถชนนาย สมัยมีสิทธิลาป่วยได้ก็ตาม แต่ก็ไม่ตัดสิทธิ โจทก์ซึ่งเป็นนายจ้างนายสมัยที่จะฟ้องเรียกค่าขาด ประโยชน์จากแรงงานจากจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ อีก ประเด็นข้อ ๔ ...โจทก์ต้องขาดแรงงานนายสมัย ไปคิดเป็นเงิน ๘,๐๕๕ บาท ประเด็นข้อ ๕ คู่ความรับกันว่าจำเลยที่ ๓ เป็นผู้รับประกันภัยรณต์

บรรทุกของจำเลยที่ ๒ คำนึงถึงเหตุ ตามสำเนากรรมธรรม์เอกสารหมาย จ.๙ เป็นการรับประกันภัย ประเภทรับผิดต่อบุคคลภายนอก จึงเป็นการรับประกันภัยค่าจนเมื่อได้ความว่าโจทก์เป็นผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากรถยนต์บรรทุกที่จำเลยที่ ๓ รับประกันภัยไว้ โจทก์ก็ชอบที่จะได้รับ ค่าสินไหมทดแทนตามที่ตนควรจะได้ นั้นจากจำเลยที่ ๓ โดยตรงตาม

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๗ วรรค ๑ และวรรค ๒ ส่วนประเด็นข้อสุดท้ายตาม ทางนำสืบของโจทก์ไม่ปรากฏชัดแจ้งว่าโจทก์รู้ถึงการละเมิด และรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ ค่าสินไหมทดแทนเมื่อใด จำเลยที่ ๒ เองก็ไม่นำสืบ แต่อย่างไรก็ดีปรากฏจากคำเบิกความของนาย สมัยว่าเกิดเหตุเวลา ๒๐ นาฬิกาเศษ ของวันศุกร์ ที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๒๖ ซึ่งเป็นช่วงนอกเวลา ราชการ ที่ตำบลบ้านแก่ง(ที่ถูกเป็นสี่แยกบ้านแก่ง ตำบลนครสวรรค์ตก) อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ นายสมัยได้รับบาดเจ็บกระดูกไหปลาร้าหักฐานกะโหลกศีรษะบริเวณกบฏซ้าย ร้าว กับมีบาดแผลที่ใบหน้าและร่างกายต้องไปรักษาที่โรงพยาบาลในจังหวัดนครสวรรค์ คงไม่ สามารถไปรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ผู้บังคับบัญชาทราบได้ทันในวันนั้นจึงเชื่อว่าโจทก์ซึ่งมี สำนักงานอยู่ที่ กรุงเทพมหานคร คงไม่รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวจำเลยที่ ๒ ผู้จะพึงต้องชดใช้ ค่าสินไหมทดแทนในวันนั้น อย่างเร็วที่สุดโจทก์จะรู้ในวันที่เปิดทำการคือวันจันทร์ที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๒๖ โจทก์นำคดีมาฟ้องวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๗ ยังไม่พ้นหนึ่งปีนับแต่วันที่โจทก์รู้ถึงการ ละเมิดและรู้ตัวจำเลยที่ ๒ ผู้จะพึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนคดีโจทก์จึงไม่ขาดอายุความตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๘ สำหรับคดีที่เกี่ยวกับจำเลยที่ ๑ นั้น ปรากฏตาม สำเนาหนังสือแสดงการจดทะเบียนเอกสารหมาย จ.๔ ว่า จำเลยที่ ๑ เป็นผู้ประกอบการขนส่ง รถยนต์บรรทุกเลขทะเบียน ๘๐-๕๐๒๓ เพชรบูรณ์ และศาลได้วินิจฉัยไว้แล้วว่านายชลอเป็นผู้ขับ รถยนต์บรรทุกคันดังกล่าวในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๒ นำเชื่อว่าจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ กระทำกิจการแสวงหาผลประโยชน์ร่วมกันจากรถยนต์บรรทุกนั้น จำเลยที่ ๑ จึงต้องร่วมรับผิดชอบ ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ ตามจำนวนเงินดังได้วินิจฉัยมาแล้ว อนึ่งที่โจทก์ฟ้องโดย คิดดอกเบี้ยจากจำเลยทั้งสามนับแต่วันทำละเมิดถึงวันฟ้องเป็นเวลา ๑ ปี ด้วยนั้น โจทก์มิใช่ผู้ต้อง เสียหายโดยตรง แต่เป็นเพียงนายจ้างที่ต้องขาดแรงงานไปเท่านั้น จึงยังถือไม่ได้ว่าจำเลยผิดนัด นับแต่เวลาที่ทำละเมิดและทางนำสืบของโจทก์ก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยทั้งสามผิดนัดตั้งแต่วันที่โจทก์ จึงไม่มีสิทธิคิดดอกเบี้ยก่อนฟ้องคดี พิพากษากลับ ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงินจำนวน ๘,๐๕๕ บาทให้แก่โจทก์พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของจำนวนเงินดังกล่าว นับแต่วัน ฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

องค์คณะ

พินิจ ฉิมพาลี · ชุม สุขแสงเปล่ง · เทพฤทธิ์ ศิลปานนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/5014/2533>